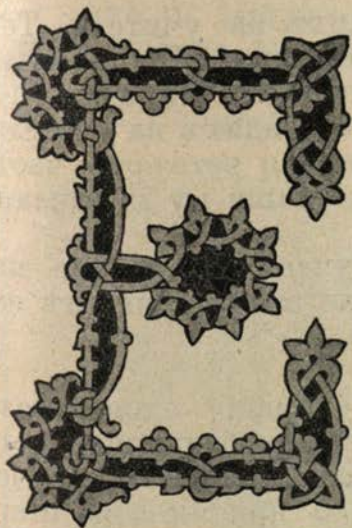

Разкаянъ.

то дойде 25 августъ и азъ навършихъ седмата година. Сутриньта рано татко ме заведе на училището и ме записа ученикъ въ първо отдѣление. Изъ пжтя той ме съвѣтваше да бжда въ училището миренъ и

послушенъ, за да не ядосвамъ учителя си. Обѣщахъ му, че ще изпълнявамъ всичко, както иска той.

Татко си отиде, а азъ останахъ въ училищната стая. Тя бѣше широка и събираше много ученици. Въ нея се учиха двѣ отдѣления—първо и четвърто. Учителътъ нареди насъ на лѣвитѣ чинове, а голѣмитѣ—на дѣснитѣ и заповѣда никой да си не мѣни мѣстото.

На другия день започнахме учението. Азъ стояхъ на чина си мирно и съ никого се не закачахъ; гледахъ учителя право въ очитѣ и слушахъ съ голѣмо внимание уроцитѣ му. Той ме обикна много, защото всѣкога му давахъ вѣрни отговори.

* *
*

Задъ мене стоеше ученикътъ Димо Стойковъ. Той бѣше немирникъ. Веднажъ ме дърпна за